

Nr 69.

Uppläst och godkänd i första kammaren den 17 juli 1914.
, , , i andra kammaren den 17 juli 1914

Riksdagens skrivelse till Konungen i anledning av väckta motioner angående visst tillägg till lagen om reglering av prästerskapets avlöning.

(Lagutskottets utlåtande nr 6.)

Till Konungen.

Uti särskilda, vid innevarande riksdag väckta motioner hava enskilda motionärer hemställt, att riksdagen för sin del måtte besluta, att till någon § i lagen om reglering av prästerskapets avlöning av den 9 december 1910 (exempelvis § 27) skulle göras ett tillägg av ungefärligt innehåll, att där i städer, som bestå av flera församlingar, Eders Kungl. Maj:t förordnat, att utgifterna till prästerskapets avlöning skola av dessa gemensamt bestridas, skulle vad i lagen sägs om pastorat i tillämpliga delar gälla staden i dess helhet.

Enligt 2 § i lagen om reglering av prästerskapets avlöning den 9 december 1910 har Eders Kungl. Maj:t att särskilt för varje pastorat fastställa lönereglering för prästerskapet enligt de i lagen stadgade grunder, och skola nödiga medel till prästerskapets sålunda bestämda avlöning utgå på sätt i 19, 20 och 21 §§ av samma lag finnes närmare angivet. Någon bestämmelse om rätt för flera pastorat att sammansluta sig till en enhet i fråga om de kyrkliga utgifternas utgörande har icke i lagen influtit. Vid sådant förhållande har den i vissa städer, som bestå av flera församlingar, före lagens ikraftträdande tillämpade gemensamheten i

Bihang till senare riksdagens protokoll 1914. 14 saml. 22 häft. (Nr 69—70.) 1

berörda hänseende ansetts icke kunna vid fastställande av ny lönereglering bibehållas.

Riksdagen finner det vara önskvärt, att en dylik gemensamhet må kunna även för framtiden upprätthållas, där densamma prövats vara till gagn och vederbörande stad själv gjort uttalande i sådan riktning. Det torde ock få antagas, att den rubbning av bestående förhållanden i detta hänseende, vartill den nya lagstiftningen i tillämpningen befunnits föranleda, icke varit åsyftad vid dess tillkomst. Då saknaden av erforderligt stadgande i anmärkta avseende sålunda synes medföra praktisk olägenhet, finner riksdagen en lagbestämmelse i den av motionärerna angivna riktningen vara påkallad.

Huru önskvärt det än må vara, att en dylik bestämmelse utan tidsutdräkt varder i lagen införd, har dock — vid det förhållande, att kyrkomötets bifall till densamma synes vara erforderligt och att urtima kyrkomöte skäligen ej lärer böra av denna anledning sammankallas — riksdagen funnit det icke vara att påräkna, att frågan skall kunna vinna sin lösning förr än tidigast under år 1915. Vid sådant förhållande och då någon tvekan synes kunna råda om det lämpligaste sättet för ifrågasvarande bestämmelses införande i lagen, har riksdagen ansett förevarande hemställan icke böra föranleda någon annan riksdagens åtgärd än framställning till Eders Kungl. Maj:t med begäran om utredning och förslag i motionernas syfte. Därvid synes det riksdagen jämväl böra komma under överbäggande, huruvida icke åt en bestämmelse av huvudsakligen det innehåll, som ovan antytts, bör givas en något större räckvidd än motionärerna föreslagit, så att möjlighet till införande av gemensamhet i fråga om utgifter för prästerskapets avlöning öppnas även för städer, i vilka en dylik anordning icke nu förefinnes, men framdeles kan anses ändamålsenlig.

Med stöd av vad sålunda anförts får riksdagen anhålla, att Eders Kungl. Maj:t ville låta undersöka lämpligheten av sådan ändring i lagen om reglering av prästerskapets avlöning den 9 december 1910, att i stad, som består av flera församlingar, utgifterna till de särskilda församlingarnas prästerskap må kunna, efter därom av Eders Kungl. Maj:t meddelat förordnande, utgöras av staden i dess helhet, samt därefter för riksdagen framlägga det förslag, vartill en dylik undersökning må föranleda.

Stockholm den 17 juli 1914.

Med undersätlig vördnad.
